

LÖGREGLUSAMÞYKKT

fyrir Dalasýslu.

149

28. ágúst

I. KAFLI

Um reglur og velsæmi á almannafæri.

1. gr.

Á almannafæri mega upphot, óspektir og ölæðislæti ekki eiga sér stað. Ekki mega menn safnast saman á almannafæri svo að til tálma sé fyrir umferðina.

Þegar talað er um almannafæri í samþykkt þessari, er átt við götur, vegi og svæði sem almenningur fer um, eða ætluð eru til almennings afnota, svo sem: leikvelli, torg, bryggjur, bólvirki, svo og um veitingastaði, afgreiðslustaði bifreiða o. þ. h. Um samkomuhús, brýr, skeiðvelli og fjárréttir gilda ákvæði samþykktar þessarar eftir því sem við á.

2. gr.

Þegar fjölmenni safnast saman á almannafæri, þar á meðal við dyr kirkna, sölubúða, leikhúsa, eða annara samkomuhúsa, eða annars staðar þar sem almenningur kemur saman, skulu menn haga sér eftir þeim fyrirmælum, sem lögreglan setur til þess að varðveita góða reglu.

3. gr.

Á almannafæri má ekki fljúgast á, æpa, blístra, syngja hátt, eða hafa í frammi annan hávaða eða ofsalegt eða móðgandi athæfi, sem raskar allsherjar reglu eða ónáðar vegfarendur eða þá, sem búa í nágrenninu.

4. gr.

Bannað er að hafast að, að óþörfu, nokkuð það, sem raskar næturro manna, og enginn má að ástæðulausu berja á dyr eða glugga, hringja dyrabjöllum eða aðhafast neitt það, sem ónáðar eða móðgar húsbúendur.

5. gr.

Á fjölförnum götum og vegum, eða þar sem hætta getur stafað af, má ekki hafa leiki um hönd, ekki gera rennibrautir, renna sér á skautum eða sleðum, eða hafa um hönd aðrar skemmtanir sem hindra umferðina. Sömuleiðis er bannað að hanga utan á vögnum, sleðum eða bifreiðum, sem eru á ferð um götur eða vegi, eða festa við þá sleða, handvagna eða annað, sem til óþæginda getur orðið.

6. gr.

Ekki má skjóta úr byssu, riffli eða skammbyssu, af boga eða öðrum skotvopnum á eða yfir fjölfarnar götur eða vegi, né heldur kveikja í púðri, olíu, benzíni eða öðrum eldfimum efnum eða sprengiefnum og ekki kasta frá sér steinum, glerbrotum, snjóköglum, slori, vatni eða öðru, er tjóni getur valdið eða óþægindum þeim, er um fara. Nauðsynlegar sprengingar við götur, torg eða á almannafæri má aðeins gera með leyfi lögreglustjóra og skal ætíð, þegar sótt er um leyfi til slíks, tilgreina hver framkvæmir verkið og ber bæði verkstjóri og sá, sem verkið er unnið fyrir, ábyrgð á að allrar varúðar sé gætt.

Sprengiefni og önnur slík eldfim efni má hvorki geyma í íbúðarhúsum né annars staðar þar, sem hætta stafar af.

Í aðalkaupþíðum haust og vor er algerlega bannað að skjóta fugla í kaupþún-um, svo og í fjörunni framundan þeim.

7. gr.

Enginn má ganga dulklæddur á almannafæri, nema hann sé á leið af eða á grimudansleik eða álfadans. Ekki heldur í búningi, sem misbýður velsæmi eða raskar almennt reglu. Einnig er bannað að hafa í frammi hneykslanlegt athæfi á almannafæri, svo sem með ósæmilegum orðum eða látbragði, með því að fletta sig klæðum, eða gera þarfir sínar á hneykslanlegan hátt.

8. gr.

Druknum mönnum, sem finnast ósjálfbjarga, skal ráðstafa á tryggilegan hátt, þar til þeir eru komnir til sjálfs sín aftur. Þeim mönnum, sem sökum ölæðis hafa í frammi hávaða eða ósæmilegt athæfi eða látbragð á almannafæri, skal ráðstafa á sama hátt og má setja þá í varðhald ef þörf krefur, og skulu þeir enn fremur sæta sektum eftir samþykkt þessari fyrir röskun á allsherjar friði og reglu, er þeir kunna að hafa valdið með drykkjuskap sínum og ólátum.

9. gr.

Enginn má baða sig eða synda nakinn á opinberum baðstöðum eða í sundlaugum fyrir almenning, við bryggjur kaптúnanna eða annars staðar svo nærri landi eða skipum á höfnum að hneyksli valdi.

10. gr.

Hver, sem staddur er á almannafæri, er skyldur að segja til nafns síns og heimilis, ef lögreglan krefst þess.

11. gr.

Almenningi er skylt að hlýða öllum skipunum lögregluvaldsins. Ef nauðsyn ber til, getur lögregluvaldið krafist sér til aðstoðar hvern fulltíða karlmann, sem viðstaddur er, til þess að afstýra óreglu eða óspektum á almannafæri, en heimtingu eiga slíkir menn á fullum bótum úr hreppsjóði fyrir tjón, er þeir kunna að bíða við það á fatnaði eða limum, en hlutaðeigandi hreppsjóður á aðgang að hinum seka.

II. KAFLI

Ákvarðanir til að afstýra tálmunum og hættum fyrir umferðina.

12. gr.

Enginn má án leyfis hlutaðeigandi umráðamanns láta fyrirberast í umgirtu svæði eða öðrum stöðum þar, sem gengið er inn í hús eða garða, né fara inn í hús manna í óleyfi.

13. gr.

Hlaðna byssu má ekki bera á götum eða vegum. Byssu skal ávallt bera þannig að opið viti upp. Gaddhrifur, ljái og aðra slíka hluti, sem tjón getur hlotið af, má eigi flytja eftir götum eða vegum, nema svo sé um búíð, að engin hætta geti stafað af.

14. gr.

Enginn má gera skurði í götur eða torg kaптúnanna, eða alfaravegi hvar sem er, nema hann hafi til þess leyfi hlutaðeigandi stjórnarvalda. Fáist slíkt leyfi skal verkið unnið þannig, að sem minnstur farartálmi sé að, og ætíð skal gæta þess, að vegfarendur séu aðvaraðir um farartálmanir, með nægilega greinilegum ljósum, frá því að fer að skyggja að kveldi og þar til albjart er orðið að morgni. Að öðru leyti gerir hlutaðeigandi stjórnarvald og lögreglustjóri þær ráðstafanir, er þurfa þykir til þess að afstýra hættu fyrir vegfarendur. Ef slík verk dragast úr hófi fram, getur hlutaðeigandi hreppsnefnd eða lögreglustjóri eða bæði í sameiningu, látið ljúka

verkinu og sett götur, torg eða vegi í samt lag aftur, á kostnað þess, er verkið átti að framkvæma. Lausir stigar mega ekki standa við húsveggi við alfaravegi eftir að dimmt er orðið. 149 28. ágúst

15. gr

Hvarvetna þar, sem girðingarhlið eru á vegum, götum eða stígum, er liggja heim að byggðum býlum, er bannað að hafa yfir þeim þverslár eða strengi, nema svo hátt sé undir, að öruggt sé að riðandi maður reki sig ekki upp undir. Er það á ábyrgð landseta að þessa sé gætt. Um girðingahlið á vegum og girðingar meðfram vegum skal að öðru leyti fara samkvæmt ákvæðum gildandi vegalaga.

III. KAFLI

Umferð um vegi.

16. gr.

Þeir, sem riða eða aka á almannafæri, skul gæta allrar varúðar. Vagnar eða sleðar með hesti fyrir mega aldrei standa á almannafæri, nema ökumaður, eða annar vel hæfur maður, gæti hestsins.

17. gr

Það er með öllu bannað að riða, beita fyrir vagn eða flytja farangur á höltum eða meiddum hestum, horuðum, eða sem af öðrum ástæðum eru svo illa á sig komnir, að ekki hafi fullan þrótt.

18. gr.

Riðandi mönnum, lestimönnum og öðrum, er farangur flytja á áburðarhestum, er skylt að víkja úr vegi og jafnvel út af götum eða vegum fyrir vögnum og bifreiðum er þeir mæta, ef vagninn eða bifreiðin kemst ekki leiðar sinnar að öðrum kosti.

19. gr

Það er bannað að riða eða aka á móti skrudgöngum og líkfylgdum eða fram hjá þeim. Skal víkja úr vegi fyrir þeim ef unnt er eða nema staðar meðan þær fara fram hjá.

20. gr.

Slökkviliðið er undanskilið ákvæðum þessarar samþykktar um vagna. Allir eru skyldir að víkja úr vegi fyrir því, svo fljótt sem auðið er. Sama gildir um sjúkragagna.

21. gr.

Ef bifreið mætir vögnum á stað þar, sem hvorugir komast fram hjá öðrum, skal bifreiðin aka til baka og nema staðar þar til hinir komast fram hjá henni.

22. gr

Bifreiðarstjóri skal gefa hljóðmerki með horni sínu í tæka tíð þegar hætt er við árekstri, og ávallt áður en farið er fyrir götuhorn eða yfir gatnamót, og er hann ekur bifreiðinni aftur á bak. Hætta skal hann að gefa hljóðmerki, ef hestar hræðast eða verða óróir, og ekki má hann gefa hljóðmerki um leið og bifreiðin fer fram hjá hestum. Bifreiðarstjórar skulu gæta þess, einkum að næturlagi, að gera eigi hávaða um nauðsyn fram með hljóðmerkjum. Þeir bera ábyrgð á því, að farþegar í bifreiðum þeirra hafi ekki um hönd söng eða hávaða, er raski næturro manna.

23. gr.

Ef bifreiðarstjóri verður þess var, að laus hross eða annar búpeningur eru á vegi þeim, er hann ekur um, skal hann hægja á bifreiðinni og eigi aka hraðar en á 20

- 149 km hraða þar til hann er kominn fram hjá. Ef gripirnir hlaupa á undan bifreiðinni eftir veginum, má bifreiðin ekki aka á eftir þeim með meiri hraða en 15 km og eigi lengri leið en hálfan kílómetra í einu.

24. gr.

Þegar bifreið mætir fjárrekstri á vegi, skal bifreiðarstjóri stöðva bifreiðina, meðan reksturinn er rekinn fram hjá. Komi bifreið á eftir fjárrekstri á vegi, skal bifreiðarstjóri gera rekstrarmönnum aðvart um, að hann óski að komast fram hjá rekstrinum, og er rekstrarmönnum þá skylt að víkja rekstrinum til hliðar á veginum, svo bifreiðin geti komist fram hjá.

25. gr.

Að öðru leyti skal fara eftir ákvæðum bifreiðalaganna og reglugerðum þeim, sem settar eru, eða settar verða, samkvæmt þeim lögum um notkun bifreiða.

26. gr.

Á hverju reiðhjóli, sem notað er, skal vera bjalla, sem gefur hveltt hljóð, og skulu hjólreiðamenn láta til hennar heyra, ef hætt er við árekstri, og ætíð áður en þeir fara fyrir húsdýr, horn eða gatnamót.

Skylt er hjólreiðamönnum að hafa ljósker, er snúi fram á reiðhjólunum og lýsi fram undan sér, og hafa þau tendruð er þeir eru á ferð, frá því er skyggja tekur að kveldi og þar til hjart er orðið að morgni.

Þar, sem gæta þarf sérstakrar varúðar, má aldrei aka hraðar en svo, að stöðva megí hjólin þegar í stað. Á hjólum mega aldrei vera fleiri menn en hjólin eru gerð fyrir. Skylt er hjólreiðamanni að nema staðar, ef reið hans veldur því, að hestur fælist eða gerist órór. Ef slys vill til, sem stafar af eða stendur í sambandi við notkun hjóla, skal hjólreiðamaður þegar nema staðar, skýra frá nafni sínu og heimilisfangi, ef þess er krafizt, og hjálpa þeim sem slasast hefir, ef þörf gerist. Hjólreiðamaður skal þegar nema staðar, ef lögreglan gefur honum merki um það.

Eigandi hjóla ber ábyrgð á brotum á samþykkt þessari, ef hann lánar þeim, sem er yngri en 14 ára.

27. gr.

Á götum kaptúnanna má ökuhraði á hjólum ekki vera meiri en 18 km á klukkustund. Sé for eða bleyta á götunni, skal aka svo, að ekki slettist á aðra vegfarendur né á gangstéttir.

IV. KAFLI

Almenn ákvæði um fjallskil og ágang búpenings.

28. gr.

Um rekstur búpenings til afrétta og slárunarstaða, hirðingu hans og fjallskil, fer eftir ákvæðum fjallskilareglugerðar fyrir Dalasýslu frá 17. ágúst 1923 og breytinga við hana frá 12. maí 1930 og 4. júní 1934 eins og þau nú eru eða síðar kunna að verða.

Að öðru leyti eru allir skyldir að gæta svo sauðfénaðar síns, nautpenings, hrossa og annara gripa og alifugla, að ekki gangi og valdi skemmdum á varplöndum, engjum, túnnum, ökrum og matjurtagörðum annara. Umráðamaður peningsins bæti skaðann ásamt áföllnum kostnaði. Um ákvörðun skaðabóta skal fara eftir mati úttektarmanna, nema öðruvísi sé ákveðið í fjallskilareglugerðinni eða lögum.

Hundar, sem ráðast á menn eða búfé, eða elta stjórnlaust skepnur í högum, eru réttðræpir hvar sem þeir sjást úti. Flækingshunda og ketti, sem ekki eru í eign eða

umsjá neins manns, getur lögreglan látið handsama og auglýsa. Gefi enginn sig fram **149**
innan þriggja sólarhringa og borgi áfallinn kostnað, skal lóga slíkum hundum eða **28. ágúst**
köttum, ef enginn vill hirða þá.

Skýlt er mönnum að sjá um, að hundar fylgi þeim hvorki til kirkju né til heimila þar, sem jarðarfararathöfn fer fram, eða samkomustaða annara en fjárrétta og þess háttar.

V. KAFLI

Um friðun almenningseigna o. fl.

29. gr.

Enginn má skemma, lýta eða óhreinka, né á annan hátt spilla almenningseignum, hvort heldur eru vegir, vatnsból, vatnsveitumannvirki, byggingar, rafáhöld, rafþræðir, ljósker, bryggjur, bryggjuáhöld, símar, brunaboðar, björgunartæki eða annað, sem ætlað er til almenningsnota. Sama gildir um viðvarpsútbúnað einstakra manna

30. gr.

Enginn má rita, rispa, tjarga, teikna né mála á hús manna eða girðingar neitt það, sem hneyksli getur valdið, skemmdum eða óprýði. Enginn má heldur skemma girðingar þær, er standa um afgirta garða, reiti, tún eða önnur mannvirki. Það er bannað að klifra yfir þær eða fara í gegnum þær, nema með leyfi eiganda eða umráðamanns. Enginn má á nokkurn hátt vísvitandi spilla nokkrum eignum sýslubúa. Komi slíkt fyrir skal sá, er veldur, bæta fullum bótum þann skaða, sem hann gerir.

31. gr.

Enginn má skemma, troða eða spilla á annan hátt ræktuðum blettum, tünnum, engjum, matjurtagörðum eða skrúðgörðum manna, hvort sem girt er eða ógirt. Ekki má heldur skemma plöntur, né á nokkurn hátt spilla neinu í grafreitum eða saurga þá á nokkurn hátt. Girðingum má ekki spilla og hvergi skilja eftir opið hlið, sem lokað verður.

32. gr.

Enginn óviðkomandi maður má hagnýta eða tileinka sér neinar nytjar, svo sem beit, berjatöku, egg, veiði, fugla, fiska eða annað án leyfis landráðanda.

Þó mega ferðamenn hagnýta sér hagabeit og berjatöku til neyzlu á staðnum um stundarsakir á óræktuðu landi meðan á áningu eða hvíld stendur.

33. gr.

Öllum er skýlt að ganga vel og þrífalega um áningarstaði sína og tjaldstaði eða þar, sem þeir á annan hátt koma saman á víðavangi, hvar sem er innan sýslunnar. Ber að ræsta vandlega slíka staði af öllum óhroða og rusli, svo sem dósum, flöskum, bréfum og matarleifum og öðru þvilíku áður en staðurinn er yfirgefinn, og hylja ruslið í gróf eða gjótu eða flytja það burtu.

Flöskur má aldrei brjóta á víðavangi. Bannað er að eyða eða spilla gróðri með lyng- eða hrísrifi eða á annan hátt.

VI. KAFLI

Um veitingastaði, samkomuhús og skemmtanir.

34. gr.

Allir staðir, þar sem höfð er á hendi almenn veitingasala matar og drykkjar og gististaðir fyrir almenning, skulu háðir sérstöku eftirliti lögreglustjóra og skal lög-

149 reglunni heimill umgangur um húsakynni þau, sem notuð eru í sambandi við veitingarnar.

Á öllum gistihúsum skal haldin nákvæm gestaskrá.

35. gr.

Á almennum veitinga- og samkomustöðum og í réttum má enginn hafa í frammi óþarfa hávaða eða ósæmilega hegðun og er húsráðanda, forstöðunefnd eða réttarstjóra skylt að gera allt, sem í þeirra valdi stendur, til að afstýra því að nokkuð það fari fram á þessum stöðum, sem kemur í bága við velsæmi og góða reglu.

36. gr.

Þeir, sem hafa á hendi gistihúshald, eða fengið hafa leyfi til veitinga almennt, skulu hafa lokað kl. 11½ á kvöldin og gestir, sem hafa þar ekki næturstað, skulu vera farnir burtu kl. 12. Þó getur lögreglustjóri framlengt tímann í einstökum tilfellum þegar sérstaklega stendur á.

37. gr.

Eigi má halda fleiri almennar dans- og skemmtisamkomur, sem aðgangur er seldur að í hverjum hreppi sýslunnar á ári, en sex. Þó getur sýslunefnd ákveðið lægri tölu um eitt ár í senn. Skal þeim samkomum, sem haldnar eru frá 1. júlí til 15. september, slitið eigi síðar en kl. 11 að kvöldi, ef virkur dagur fer í hönd, en á öðrum tíma árs eigi síðar en kl. 3 að nóttu, nema hreppstjóri telji ófært veður.

38. gr.

Enginn má halda opinberar samkomur nema með leyfi hreppstjóra í þeim hreppi, þar sem samkoman skal haldast. Skal hreppstjóri hlutast til um að skipta leyfðum samkomum sem jafnast niður á starfandi félög í hreppnum. Leyfi fyrir almennar héraðssamkomur, svo og til hlutaveltu, skulu veitt af lögreglustjóra. Forstöðunefnd samkomu skal gæta þess, að hún komi eigi í bága við almannafrið á helgidögum þjóðkirkjunnar.

Umsóknir og leyfi skulu jafnan skrifleg vera.

39. gr.

Hreppstjóra er skylt, ef þess er æskt skriflega af áfengisvarnanefnd eða öðrum hreppsþúum, að vera sjálfur — eða hafa fulltrúa — á hverri opinberri skemmtisamkomu í hreppnum og gæta þar reglu. Skal forstöðunefnd skemmtunar greiða honum kr. 2.00 fyrir hverja klukkustund, þó ekki yfir kr. 14.00 fyrir eina samkomu. Fari nokkuð það fram á samkomu, sem brýtur í bága við reglu eða velsæmi, er hreppstjóra heimilt að láta slíta samkomunni. Ákvæði þessarar greinar gilda um lögreglustjóra þegar um héraðsmót er að ræða.

Almennar útisamkomur eru sömu reglum háðar, að svo miklu leyti, sem því verður við komið.

40. gr.

Sérhverjum, er sjúkling hefir á heimili sínu, er heimilt að fá bannað að almennar samkomur, sem háreysti geta valdið, séu haldnar svo nærri húsi hans, að hætta geti stafað af ónæðinu.

41. gr.

Þegar skemmtanir eru haldnar innanhúss, að kvöldi dags og fram á nótt, skulu forstöðumenn skemmtananna gæta þess eftir föngum, að ekki stafi brunahætta af eldfærum þeim, sem notuð eru í húsinu. Banna má reykingar í samkomusal.

VII. KAFLI

Almenn ákvæði um hreinlæti og þrifnað.

149

28. ágúst

42. gr

Enginn má saurga eða á nokkurn hátt spilla neyzluvatni manna, hvort heldur er rennandi vatn í ám, lækjum eða lindum eða vatnsleiðslum eða í þróm eða brunnum.

Vatnsból skulu vel varin fyrir öllum óþrifnaði og þess stranglega gætt að skolpi eða öðru, er óþrifnaði veldur, sé eigi helld þann veg, að runnið geti að þeim.

Fataþvottur eða önnur skarnhreinsun má ekki eiga sér stað svo nálægt brunnum, að nokkur hætta sé á að neyzluvatn saurgist af.

43. gr

Safngryfjur og forir skulu vera þaktar, svo engan ódaun leggi af þeim, og svo vel umgirtar, að engin hætta geti af stafað fyrir menn eða skepnur. Skyld er að hafa salerni við hvert íbúðarhús innan kaupúnanna og á hverju býli í sveitum, enn fremur skal skyld að hafa salerni við hvert samkomu- og verzlunarhús, sem gestum er heimill aðgangur að.

Vanræksla ákvæða þessarar málsgreinar, að því er snertir sveitabýli, varðar ekki sektum, ef fyrirsmáli hennar eru komin til framkvæmda innan tveggja ára frá gildistöku samþykktarinnar.

44. gr.

For, slor og annað þvilíkt skal jafnan flytja í heldum ílátum eða vögnum um götur og alfaravegi og skal sá, er á, eða sá, sem flytur, hreinsa upp, ef niður á götuna fer.

45. gr.

Skepnum má ekki slátra á eða við götu eða á almannafæri yfirleitt, heldur skal það gert að húsabaki eða innan girðingar, og skal þess vandlega gætt, að skepnur sjái ekki á blóðvöllinn og að hann sé hreinsaður undir eins að slátrun lokinni.

Bannað er að láta hunda komast á blóðvöll þegar slátrað er sauðfénaði.

Brot gegn banni þessu er á ábyrgð hlutaðeigandi hús- eða landráðanda.

46. gr.

Við hvert slátruhús skulu vera nægilega mörg ílát undir innanmein og þannig fyrir komið, að öruggt sé, að hundar nái ekki að éta úr þeim. Við heimaslátrun skal hafa á blóðvöllum ílát, með loki, undir sulli og innanmein. Að lokinni hverri slátrun skal annaðhvort brenna þessi sollnu líffæri eða grafa þau minnst fullan metra í jörð niður. Annars skulu slátruhússtjórar og aðrir, sem við slátrun fást, fara eftir fyrirskipunum héraðslækna og reglum þeim, er þeir kunna að setja um þessi efni.

47. gr.

Heilbrigðisnefndir, þar sem þær eru, hafa hver í sínum hreppi eftirlit með öllu því, sem að almennum þrifnaði lýtur. Fer um þetta efni eftir þeim heilbrigðissamþykktum, sem nú gilda fyrir einstaka hreppa sýslunnar, eða þeim heilbrigðissamþykktum, er síðar kunna að verða settar fyrir hreppa sýslunnar.

VIII. KAFLI

Um brunamál og eldsvoða.

48. gr.

Að því er snertir eldstæði skal fara eftir gildandi lögum og reglum.

49. gr.

Enginn má kveikja í sinu nema fyrri hluta dags og með samþykki þeirra, sem hlut geta átt að máli.

IX. KAFLI

Um staðgildi samþykktarinnar og hvernig henni skuli beitt.

50. gr.

Samþykkt þessi gildir fyrir lögsagnarumdæmi Dalasýslu.

51. gr.

Hreppstjórar skulu hver í sínum hreppi hafa gætur á að fyrirmælum samþykktar þessarar sé hlýtt, og ástunda að koma í veg fyrir brot á henni.

Komist hreppsjóri að því, að brot sé framið, skal hann jafnskjótt kynna sér málavöxtu og senda lögreglustjóra skýrslu um málið án tafar.

X. KAFLI

Um hegningarákvæði, kostnað o. fl.

52. gr.

Með mál, sem rísa út af brotum á samþykkt þessari, skal farið sem almenn lög-reglumál.

53. gr.

Brot gegn samþykkt þessari varða sektum allt að 1000 krónum, ef ekki liggur við þyngri refsing að lögum.

Hagnaður sá, er sökudólgur kann að hafa haft af broti sínu og enginn einstakur maður á tilkall til, skal upptækur ger og renna, auk sekta, í sveitarsjóð þess hrepps, þar sem brotið er framið. Nú hefir maður drýgt brot í fleirum en einum hreppi, sem refsað er fyrir í sama máli, og rennur þá sekt hans og upptækur hagnaður í sýslusjóð.

54. gr.

Ef einhver lætur það ógert, sem er skylda hans samkvæmt samþykkt þessari, eða fyrirskipunum lögreglustjóra samkvæmt henni, getur lögreglustjóri látið framkvæma það. Kostnað við þetta og kostnað, sem leiðir af þeim ráðstöfunum, sem lögreglustjóri gerir eða lætur gera til að hindra brot gegn samþykktinni, greiðir sveitarsjóður þess hrepps, þar sem ráðstöfunin er framkvæmd, en skyldur er hinn seki að endurgreiða kostnaðinn að fullu.

55. gr.

Kostnaður, sem leiðir af samþykkt þessari, og ekki verður krafizt af einstökum mönnum, greiðist úr sveitarsjóði þess hrepps, þar sem til hefir verið kostað.

Leiði kostnað af ráðstöfunum, er varða lögsagnarumdæmið í heild, greiðist hann 149 úr sýslusjóði. 28. ágúst

Lögreglusamþykkt þessi staðfestist hér með samkvæmt lögum nr. 107 frá 8. maí 1935, um lögreglusamþykktir utan kaupstaðanna, til að öðlast gildi þegar í stað, og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Í dóms- og kirkjumálaráðuneytinu, 28. ágúst 1940.

Hermann Jónasson.

Gústav A. Jónasson.

G J A L D S K R Á

150

fyrir Rafveitu Austur-Húnavatnssýslu.

31. ágúst

1. gr.

Rafveita Austur-Húnavatnssýslu selur raforku á þann hátt og við því verði, er hér segir:

a) Um hemil fyrir kr. 150.00 hvert kílóvatt um árið.

Rafveitan selur eigi minna afl um hemil en $\frac{1}{2}$ kílóvatt.

b) Um mæla, þar sem hver tetgund notkunar er mæld sérstaklega:

1. Til ljósa fyrir 55 aura hver kwst.

2. — næstu 44xh kwst. á hverjum mánuði greiðist 8 aurar fyrir hverja kwst.

3. — herbergjahitunar — $3\frac{1}{2}$ — — —

4. — vélareksturs og iðnaðar — 17 — — —

c) Um mæli til heimilisnotkunar (ljós, suðu, herbergishitunar í íbúðum) mæld um einn mæli:

1. Fyrir fyrstu 6xh kwst. á hverjum mánuði greiðist 55 aurar fyrir hverja kwst.

2. — næstu 44xh kwst. á hverjum mánuði greiðist 8 aurar fyrir hverja kwst.

3. — það, sem notað er þar fram yfir, greiðist $3\frac{1}{2}$ aurar fyrir hverja kwst.

Merkir þá h fjölda íbúðarherbergja.

d) Þeir notendur, sem festa kaup á 20 kw a. m. k. til heils árs skulu geta fengið það afl, er þeir nota fram yfir fastaafli, gegn kwst.gjaldi:

1. Til iðnaðar eða vélareksturs fyrir $9\frac{1}{2}$ aura hverja kwst.

2. — upphitunar húsa eftir sérstökum samningi, þar sem tekið er tillit til þess á hvaða tíma dags orkan er notuð.

e) Um sérstaka notkun, sem ekki fellur undir lið a—d, fer eftir samningi milli rafveitustjórnar og hlutaðeiganda. Gjöld þessi má hækka og lækka um 10% ef yfirlýsting samþykkir.

2. gr.

Fyrir leigu á mælitækjum skulu rafnotendur greiða:

1. Fyrir hemil kr. 1.50 fyrir hvern ársfjórðung.

2. — venjulegan tvífasa mæli 50 aura á mánuði.

3. — samsett mælitæki kr. 1.00 á mánuði.

3. gr.

Heimtaugagjald skal hver húseigandi eða húsráðandi greiða í eitt skipti fyrir öll, er hann fær lagða heimtaug að húsum sínum.